

„Ti is el akartok menni?”

A kenyérszaporítás után nagy tömeg követte, kereste Jézust. Amikor azonban ő tanítani akarta őket, s megvilágította nekik, hogy ne veszendő eledelért fáradozzanak, hanem belőle erőt merítve keressék üdvösségüket. sokan otthagyták. Kemény beszédnek tartották, hogy lelki értelemben vegyék magukhoz testét, vérét, s legyenek ők maguk is ezáltal az osztozás jelei, magukat adván a szeretet jeleiben, mint egy darab kenyeret, kortynyi bort.

Aki csak valamit (gyógyulást, munkát, kényelmet, biztonságot, stb.) akar Jézustól, az előbb-utóbb el fogja hagyni. Csak az, aki már megélte, hogy nem segítségre, hanem Jézusra van szüksége, és vele együtt akar munkálkodni az Isten országában, az marad mellette.

Roszul esik, fájdalmas, és rossz érzés, amikor mellőlünk (közösségünkben, a Bokorból) megy el valaki, marad el közülünk. Szomorú érzés, amikor egy fontos kapcsolat széthullik a kezeink közt. Megpróbálhatunk erőfeszítéseket tenni, hogy visszatartsuk, de a könnyörgés, a manipuláció legtöbbször nem segítenek. Ha elveszítünk valakit, akit szeretünk, vagy csalódunk emberekben, a biztonságot csak az adja, hogy Jézus velem van. S a jogos fájdalmat csak az oldja, ha feldolgoztam, ha elengedtem az illetőt, mint Jézus a távozni szándékozókat. Persze imámban szívem mélyén őrzöm továbbra is, és minden alkalmat felhasználok arra, hogy újra hívjam, próbáljak közeledni feléje.

A bevezető kérdés nekem is szól! Jézus nekem is felteszi a kérdést: Te is el akarsz menni? Hiszen mindnyájunkat megkísért a magvető példabeszédében említett „világi gondok és evilági gazdagság”. Talán időnként jobban izgat a földi kenyér, mint az örök életre megtartó kenyér. Talán jobban foglalkoztat, hogy mi lesz holnap, mintsem, hogy mi lesz az örökkévalóságban. Talán rám is hat a tömegnyomás, a Jézustól semmit sem várók sokasága. Talán néha én is úgy gondolom, hogy nem kell annyira komolyan venni tanítását.

Jézus szabadnak hagy, és várja a válaszom. Minden nap, újra és újra!

Csiky Lajcsi, Budapest